

til at fordre Afløsning, gælder kun visse Trøejere i Nærheden af Thorshavn og blev gennemført efter Andragende fra 62 af disse Trøejere efter Lagtingets Indstilling.

Hvad den sociale Lovgivning angaar, som det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen ogsaa dvælede ved, skal jeg nævne, at Lagtinget enstemmigt har vedtaget at udsætte Spørgsmaalet om at gennemføre Lovene om Aldersrente og Invalideforsikring indtil videre. Aldersrenteloven, mener Lagtinget, vil ligge ganske over Kommunernes Skatteevne, og samtlige Kommuner paa Færøerne, undtagen Thorshavn, har fraraadet Lovens Indførelse, selv i lempet Form. Spørgsmaalet har for øvrigt i en Række Aar været behandlet af Lagtinget. Allerede i 1923 bad Lagtinget Amtet om at opfordre Kommunerne til at anvende Alderdomsunderstøttelsesloven i saa høj en Grad som muligt. Et stort Tal af de færøske Sygekasser arbejder under vanskelige økonomiske Forhold, og derfor har Lagtinget ment, at heller ikke Invalideforsikringsloven kan gennemføres for Tiden. Selv om jeg personlig maa beklage, at disse Love ikke kan gennemføres paa Færøerne, maa jeg dog betragte det som urigtigt at søge dem gennemført, saa længe Lagtingets Stilling er som anført. Men i øvrigt har jeg først lige for nyligt modtaget Meddelelsen fra Lagtinget, en Meddelelse, som er gaaet videre til mine Kolleger Indenrigsministeren og Socialministeren, under hvilke de paagældende Love jo i øvrigt henhører.

Det ærede Medlem, omtalte forskellige andre færøske Forhold, men da disse henhører under andre Ministerier, skal jeg indskrænke mig til de i øvrigt ogsaa ret udførlige Udtalelser, jeg her har fremsat, dog med den Tilføjelse, at de Tal, som det ærede Medlem nævnte, og som Forsvarsministeren i Gaar supplerede, angaaende det stadig Aar for Aar stigende Statstilskud til Færøerne dog maa være et Vidnesbyrd om, at ikke alene de Herrer Klaus Bernthsens og N. Neergaards Regeringer, som det ærede Medlem Hr. Rytter alene synes at kunne faa Øje paa, men ogsaa enhver senere dansk Regering og ikke mindst den nuværende har gjort, hvad den formaaede, for at imødekomme de berettigede Ønsker fra færøsk Side i videst mulig Udstrækning. For mit eget Vedkommende ved jeg, at jeg stedse har stillet mig velvillig, og selv oppe paa Færøerne vil det ærede Medlem Hr. Samuelson ikke benægte, at jeg havde en meget væsentlig Andel i, at Færingerne fik den direkte Dampskibsforbindelse, som man

satte saa megen Pris paa. Privat har jeg ogsaa faaet adskillige Taksigelser herfor — offentligt finder man det selvfølgelig paa Færøerne som alle andre Steder i denne Verden rimeligt at tie med det, man er tilfreds med, og beklage sig over de Smaating, man ikke kan godkende. Det er menneskeligt, og det er formodentlig i dette Tilfælde ogsaa lidt Politik. Jeg vil dog henstille til det ærede Medlem Hr. Samuelson, at vi fortsætter Samarbejdet under Iagttagelse af endnu mere kristelige Grundsætninger end dem, der ved enkelte Lejligheder har præget det hidtil.

Paa Tilbagereisen fra Færøerne vil det være naturligt at aflægge et kort Besøg paa Bornholm hos det ærede Medlem Hr. Hans Rasmussen... (Modsigelse). Jo, det er naturligt, for jeg holder ikke af at komme paa Søen kort efter igen. Det ærede Medlem omtalte de adelige Stiftelser Vallø og Vemmetofte, som han ønskede inddraget under Lovgivningsmagten, og opfordrede mig til at undersøge Spørgsmaalet nærmere, naar jeg fik Tid dertil. Det Spørgsmaal, som det ærede Medlem her rejste, er af stor Rækkevidde. Ikke blot drejer det sig om udstrakte Jordegodser og store Midler, men ogsaa Stiftelsernes juridiske Forhold er meget indviklede. Som ogsaa det ærede Medlem nævnte, har Spørgsmaalet været fremme gentagne Gange før og er senest blevet meget indgaaende behandlet i Kommissionen angaaende Len og Stamhuse. Tiden har desværre ikke tilladt mig endnu at sætte mig virkelig ind i dette meget omfattende Materiale, men jeg har faaet et rent foreløbigt Referat af, hvad Justitsministeriet hidtil har foretaget sig i denne Sag.

Saa vidt jeg efter denne foreløbige Undersøgelse kan se, er det i hvert Fald rent juridisk Genstand for Tvivl, om de paagældende Midler efter deres Oprindelse er Statsmidler eller ej. Under Hensyn til at Kongen som Repræsentant for den udøvende Myndighed har visse Beføjelser med Hensyn til disse Stiftelsers Forhold, idet han bl. a. udnævner Stiftelsernes Bestyrelse og stadfæster Fundatsændringer, og da Kongen i disse Tilfælde naturligvis handler under ministeriel Medvirken, er der dog i hvert Fald en Mulighed for, at Regeringen kan øve Indflydelse paa Stiftelsernes Forhold. Jeg tror heller ikke, der er noget til Hinder for, at de Beføjelser, der herefter tilkommer den udøvende Magt, naar som helst kan overføres fra denne til den lovgivende, saaledes at der indføres en nøjere